

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έκτον κι' είκοστόν αριθμόσμεν χρόνον
μέσα' στην κλεινήν γην τών Παρθενώνων.

Καινούργιος χρόνος ένδεκα χίλια κι' έντακόσα,
δλο για την' Ανόρθωσι θα περνοδίν' ή γλώσσα.

Είκοσι Μαρτίου κι' έξη,
για τούς Θεσσαλοούς θα φέξη.

Χίλια κι' έξηνητατέσσαρα και μ' έκατόν συγχρόνως,
άκούεται τερέτιμα γλυκού τής γελιδόνος.

**Ό Ξυλένμος παλάδρας
για τήν Σχόλη τής Λαύρας.**

Φ.— Μά δέν μου λές γιατί
έκάναμε παράτα,
κι' έπήγαγε στρατοί
και γαλονών φουσατά;

Π.— Ήταν του Μάρτ' ήμέρα καθ' όλα σεβαστή,
ή πέμπτη κι' είκοστή.
Γι' αυτό κι' έφέτος πάλι βροντήσανε κανόνια
κι' άστράψανε γαλόνα.

Γι' αυτό που λές, ζευδέκη,
'βγήκανε μηχανέστα,
και χάσκων κόσμος στέκει
νά ζαναίδη την φέστα.

Ήταν του Μάρτ' ή σχόλη,
ξυλένης ξεχανάρη,
και σηκώθηκαν όλοι
κι' έφέτος' στο ποδάρι.

Φ.— Άκουσα κι' έγω νά πέρη, Περικλέτο, κανονίδι,
και δέν είδευρα τί τρέχει, και μ' έπήγε ριπιτίδι.
Λόγγαις έβλεπα στρατών
κι' έλεγά καθ' έαυτόν:
μήπως για την γλώσσα πάλι
έχουν κίνησι μεγάλη;

Είδα γύρω σπαθοφόρους,
πειζικά, καθβαλαρίαις,

κι' είπα για τούς δικηγόρους
πώς θα γίνου φασαρίαις.

Τές ψυχές νά πυροπολόν
είδα μούτσουνα ρητόρων
έμβροντήτων κι' έξημμένων.

Και θαρροσα πώς' μιλούν
έξαλλοι κατ' τών φόρων
των γαιών των σπειρομένων.

Άκουσα κι' λίγα ζήτω,
Περικλή καττουλογόδητη,
κι' έλησμώνησα πώς ήτο
πέμπτη κι' είκοστή του Μάρτη.

Έλησμώνησα πώς ήτο σχόλη καλιγγνεσιάς,
έλησμώνησα τρομπόνα
και σαπαρίαις και μηλόνα
και προγονικές θυσίας.

Έβλεπα την φασαρία
κι' έρωτοσα μ' άπορία
κάθε γνώριμο γιατί
τούτ' ή νέα τελετή;

Έθαρροσα πώς' λυθήκαν όλα μας τά γλωσσικά
κι' όλα μας τά γροττικά.

Ἐθαρροῦσα, Περικλέτο, πῶς ἀνόρθωσις τελεία εἶγε γίνεαι κατὰ πάντα, καὶ Λαὸς καὶ Βασιλεία συνωρτάων τροπαίων καὶ θριάμβων μεγαλεία.

Ἐθαρροῦσα πῶς τὸ κράτος ἔδρα διχῶς ἀργισχόλους μὲ καὶ διχῶς ἀπεργούς, ἔθαρροῦσα πῶς κυττάζω σταγασμένους πλέον βίλους τοὺς ἀστέρους γεωργούς.

Δὲν τοὺς ἔβλεπα μὲ τρίπτο, Περικλέτο μου, τακροῦχι, ἔγιναν ἰδιοκτῆται καὶ μεγάλοι τσιφλικοῦχι, καὶ τὸ κράτος ὁ καθεὶς τὸ θαρροῦσε γὰρ τσιφλικὸν καὶ ἔν' ἀδέσποτον ἀγρόν, ὅπου ὁ σ' ἔβλους μακρὸν ἀνήκει.

Ὁλ' οἱ δίσταγοι μορτίτες φέρεσαν ἦψηλό καπέλο, ὁ δὲ Νέγρης ὁ Φωκίων ἔλεγε στὸν Βενιζέλο πῶς παρὲς μᾶς περισεύει, πλὴν αὐτὸς χωρὶς νὰ πάρη τὸ περίσευμα χαμπάρι, ἔλεγε ἔλλειμα πῶς εἶναι, καὶ ἔγελούσανε πολλοί, καὶ δὲν εἴσευε κανέναν ποῖος εἰλικρινῶς μίλει.

Κι' ἡ Διπλῆ, βρε πατριώτη, ἔνθους κατεγεροκρότητες τὸν σταμύλο Κρητικὸ, ποῦλυσε τ' ἀγροτικὸ.

Ζήτ' ὠνάξα κι' ἐγὼ μὲ τοὺς ἄλλους ἐκμανεῖς, καὶ δὲν ῥώτση κανεῖς πῶς θὰ γίνουσι βλ' αὐτὰ διχῶς, νάχωμς λεφτά.

Κι' εἶπαν οἱ μὲν, βρε μάρτη, πῶς πρέπει κι' οἱ μορτίται νὰ γίνουσι τέλος πάντων κι' ἐκεῖν' ἰδιοκτῆται, γιὰτὶ τὸ νάσαι δοῦλος ἀντίκειται στὴν φύσιν, καὶ πῶς μπορεῖ τὸ κράτος μ' ἕλγη τὸν τὴν ἀρέλειαν, ὅσποταν τοῦ κατέβη, νὰ πέρη κάθε κτῆσιον, ἢ πρὸς κοινὴν ἀνάγκην ἢ πρὸς κοινὴν ὠφέλειαν.

Κι' εἶπαν κι' οἱ δὲ πῶς πρέπει κι' οἱ πάσωντες μορτίται νὰ γίνουσι τέλος πάντων κι' ἐκεῖν' ἰδιοκτῆται, μὰ δὲν μπορεῖ τὸ κράτος τὸ κτῆμα τὸ δικό μου ἴδικό σου νὰ τὸ κάρη, κι' ἐγὼ, βρε στραβοκάνη, νὰ κάθωμαι νὰ κλάω τὸ μαῦρο ροζικὸ μου.

Ῥήτορες ὠμιλοῦσαν ἀγνωστοὶ καὶ γνωστοὶ καὶ ἔλεγον πῶς ἐκ βάρων σαλεύει ἡ κοινωνία, κι' εἶπαν τὸν Βενιζέλο καὶ σοσιαλιστῆ, κι' εἶπε κι' ὁ Βενιζέλος ἐστὶ κι' ἡ Γερμανία σκέπτεται καὶ φροντίζει περὶ τὸν ἔργατῶν, ἀλλὰ καὶ τὴν πυγμῆν τις προτείνει κατ' αὐτῶν, ὅσποταν σγκωθοῦν μετὰ φρενῶν ἐξάλλων καὶ θέλουσι ἔλ' ἀντ' ἄλλων.

Κι' εἶπε κι' ὁ Κρητικὸς περὶ τῆς Γερμανίας, κι' εἶπε κι' ὁ Τετονεὺς περὶ τῆς Ρουμανίας, κι' ἐγὼ δὲν εἰμποροῦσα, βρε Περικλῆ, νὰ κρίνω τί πρέπει καὶ δὲν πρέπει, κτῆν τοῦτο κτῆν ἐκεῖνο.

Ἄκουχα κι' ἐν κ' ἄλλον ῥήτορα γνωστικὸ καὶ ἔσπαξα τὸ μασαλὸ μου γὰρ τὸ Θεσσαλικὸ πῶς νὰ τὰ κατάρωμ νὰ μὴ δυσχερῆσω μῆτε τοὺς τσιφλικοῦχοις, μῆτε καὶ τοὺς μορτίταις, μὰ καὶ τοὺς δρῶ συγχρόνως νὰ τοὺς εὐχαριστήσω κι' εὐδαίμονας καθ' ἕνα νὰ τοὺς ἰδῶ πολίτας.

Πῶς νὰ τοὺς εὐχαριστήσω τοὺς πολλοὺς καὶ τοὺς ὀλίγους; πῶς ἀπὸ τοὺς τσιφλικοῦχοις νὰ τὰ δώσω ἴστους κολλήγους; κι' ἂν ἐκεῖνοι, Περικλέτο, τὸ ποδάρι τὸν πατήσουν κι' ἀποζημιώσις βλοῖ παρὰ φύσιν μου ζήτησους;

Πῶς μὲ τρόπο, Περικλῆ, κι' ἔτσι διπλωματικῶς νάμαι σοσιαλιστῆς, μὰ καὶ συντηρητικῶς; Πῶς νὰ πάρω καὶ νὰ δώσω διχῶς νὰ δυσχερῆσω μῆτε τοῦτους, μῆτ' ἐκείνους, μῆτ' ἐγὼ ν' ἀγκακῆσω;

Κι' ἂν οἱ πτωχοὶ μορτίται, σὰν ἀποκτήσουσι κτῆμα, μ' ἔγω τὴν θέλω, τοὺς δὲν ἔχουν καὶ τὸ χρῆμα νὰ δώσω τὸν Κουβέρο τὰ χρέη των, καθῶνι, καὶ σκάσουσι κανόνι, κι' ἢ τοὺς τὰ κατασχέσω κτῆν πῶσω τὸν τὰ πάρω; Π. — Θὰ φῆς καμμάτ' ἐπὶ μοῦρη, τὸν δρόμον Ὀσποδάρο.

Φ. — Κι' ἂν τότε τὰ τσιφλικία, βρε Περικλῆ, θελήσω ἴστους πρῶν Ὀσποδάρου νὰ τὰ ζαναπουλήσω, κι' ἂν τότε δὲν τὰ περουν οἱ πρῶν Ὀσποδάροι, κι' ἐγὼ τὰ φέρω σκοῦρα, καὶ μείνουσι τὰ τσιφλικία μαζὶ μὲ τῆλα βάρη ἴστου κράτους τὴν καμποῦρα;

Π. — Μὲ τοῦτους τοὺς μορτίταις καὶ τοὺς ἰδιοκτῆτας ἔπαθε, Ὀσποδάρο, μεγάλη βουρλίσια, κι' ἤθελα νὰ σὲ γδάρω κι' ἐγὼ σὰν τὸν Μαρῶσα.

Φ. — Σὺ δὲν ζέρεις ἀπὸ τέτοια, ποῦ γενοῦνι πολλὰ σεκέτρη. κάθε τόσο στὰ Ντοβλέτρη.

Θέλω, Περικλῆ, νὰ δράσω μὲ πολλὰ κευδαρταλῆχη καὶ νὰ δώσω ἴστους ἀπὸρῶν τὸν εὐπόρον τὰ τσιφλικία. Θέλω μ' ἔργα νὰ γανώσω κάθε κουνενὲ κεφάλαι καὶ ἔλο δωρεὰς νὰ κάνω καὶ δημοφιλεῖς θυσίας, ἀλλὰ πῶς νὰ συμειδῶσω δικαιώματα μεγάλα, τὸ δικαίωμα τοῦ κράτους καὶ τῆς ἰδιοκτησίας;

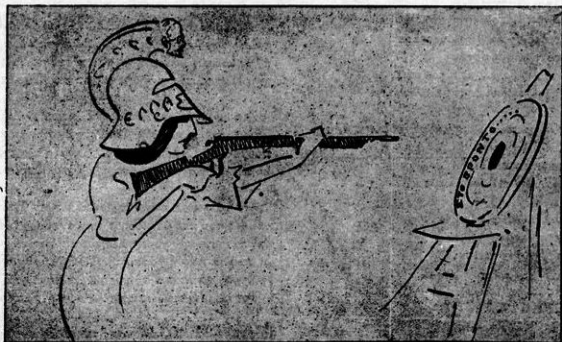
Πῶς τὰ πάθη νὰ σιγάσω καὶ νομίμως νὰ στεγάσω πληθυσμὸν ἀνέστιον διχῶς κλονισμὸν κανέναν; τοῦτο ζήτημα γι' ἐμένα, ντάτις ντὶ κοῦστῶν.

Ἐπαῖξαν παντοῖα σκέψεις ἴστὸ μασαλὸ μου καρεμπόλα, κι' ἔβλεπα τοὺς επαθορούους κι' ἄκουχα τὰ πυροβόλα, καὶ θαρροῦσα, Περικλέτο, πῶς ἐπῆραν τέλος βλα.

Ἐθαρροῦσα κι' ἡ Διπλῆ πῶς τὴν εἶχε πιά τελεωσίαι τοῦ λαοῦ τὴν ἐντόλην μὲ πολὺ μασαλὸ καὶ γινῶσι, πῶς ὅπως τῆς ἐλπίδας δὲν κατέλειπε μεταίτιας κι' ἔστερέωσε τὸ κράτος, στὰς ἀναθεωρητάς.

Ἐθαρροῦσα, Περικλέτο, πῶς ἐξύννησε τὸ γένος, ἔθαρροῦσα πῶς κοπήσαν κάθε μαλλιαροῦ μαλλιά, καὶ ἴσθη νέα Ρωμοσύνη διαρκῶς προσηλωμένος εἶχα καὶ ὀλοκλήριαν λησμονίαν τὴν καλῆν.

Τὴν Ἀνόρθωσις κυττοῦσα νὰ τρωπῶνι πανταχοῦ, ἴστὸ παλάτι τοῦ πλουσίου, ἴστὸ καλλίβι τοῦ φτωχοῦ. Τὴν ἐκῆττα, καὶ πρῆχη κι' ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ σὰν σῶρα.

κι' ἐλησμόνησα τὴν Λαύρα,
Περικλέτο μου παλάβρα.

Μέ τοσοῦτους νέους ἀνδρας πῶς μπορεῖς νὰ προσφωνήσης
τοὺς παλῶν, βρε Περικλέτο, καὶ νὰ μὴν τοὺς λησμονήσης;

Π.— Ἐχεις δίκιο, Φασουλῆ...
τώρα πᾶς νεοανδρῆτις
φλογερά μᾶς πυρπολεῖ,
καὶ καθεὶς παλῶν φωρίτης
ἐμετοὺς μᾶς προκαλεῖ.

Εἰς τὴν γῆν τῶν Ἀθηναίων
τῶν ἀνδρῶν κι' ἐγὼ τῶν νέων
στεφανῶν τοὺς κροτάφους.

Ἄπο τούτους πέρνω φῶτα
καὶ δὲν χάσκω σὰν καὶ πρῶτα
μὲ παλῶν προγόνων τάφους.

Κλαίτε τὰ παλὰ βιβλία,
νέα τώρα μεγαλεῖα,
κάνετε 'στους νέους θέσι.

Τούτους θὰ δοξολογῶ,
κόβω τοῦ λοιποῦ κι' ἐγὼ
μὲ προγόνους κάθε σέσι.

Καί 'στου τρόπου παπουτσιόμου τὴν κυρίαρχη πατοῦσα
γράφω τὰ παλὰ τὰ χρόνια,
τὰ σακαράκια, τὰ μνηζόνια,
καὶ τὴν λεβεντιά τοῦ Τούσα.

Φ.— Μὲ τάρχαια μεγαλεῖα δὲν χορταίνομε ψομί,
ἀνδρες νέοι, νέα πλάσι,
ὅπου θέλωντας καὶ μὴ
τοὺς παλῶν θὰ τοὺς ξεχάσης.

Προσφωνήσεις με τόνον 'στους τάφους τῶν προγόνων.

Φ.— Δὲν κάθομαι σὰν κι' ἄλλοτε 'στους τάφους σας ἀπάνω,
μῆτε γιὰ τῆς θυσίας σας καμμιὰ θυσία κάνω.
Δὲν στεφανῶν τὴν γενεὰ τὴν φουστανελοφόρα,
μῆτε σιὰς προγονικᾶς ἐπικαλοῦμαι τώρα.
Χρόνο τὸν χρόνο, πρόγονοι, τῆς τόσαις σας θυσίας
τῆς λείει κάθε σύγχρονος παλῶν ἀνοσιείας.

Ἐγὼ κυττάω σήμερα τὴν νέα Ρωμηοσύνη,
κι' αὐτὴν δοξάζω μοναχὰ καὶ τὴν μαλλιαροσύνη,
κι' ἐμπρὸς 'στὸν γλωσσόπλεμον ἡμῶν τῶν ἀπογόνων
οἱ θρίαμβοὶ σας φαίνονται νοῦλα κι' ἀέρας μόνον.

Κανεὶς παλῶν μὴν προχωρή,
κι' ὅσο διαβαίνουν οἱ καιροὶ
τόσο τὰ νέα θέλω.

Μὲ νέους ἀνδρας κουτουλῶ,
σὲ τούτους μόνον ὀμιλῶ
καὶ βγάζω τὸ καπέλο.

Κυττάετε, προπάτορες, τὴν σήμερον Ἑλλάδα
μελλούσης Ἀνορθώσεως ἐρατεινῆν κοιλιάδα,
Κυττάετε, παρακαλῶ, τὴν νέαν Ἀμαζόνα,
ὅπου διπὸ τῆς βάλθηκε νὰ κτίσῃ Παρθενάνα,
καὶ νὰ γκρεμίσῃ τὸν παλῶν, κι' ἅλα τάρχαια μνήματα,
ὅπου δὲν τὴν ἀρίβουνε νὰ πᾶρ' εμπρὸς θεοὶ βήματα.

Μελλούσης Ἀνορθώσεως παρήγορα προοίμια...
κουρσάροι καθὼς ἄλλοτε τὸ κράτος δὲν κουρσεύουν,
διπλαῖς Βουλαις, προπάτορες, διπλαῖα Πανεπιστήμια,
κι' ὅσα μὲν δὲν φάνουνε διπλα μᾶς περισσεύουν.